

вато и да е мека форма? Каквато и да е погрѣшка, може да е микроскопическа тя, но слѣдъ вѣкове може да се прѣвърне на едно ужасно прѣстѣпление, на единъ ужасенъ грѣхъ. Онзи микроскопически косъмъ, който е изтъканъ отъ единъ паякъ, едва се вижда, но отъ хиляди такива косми може да изтъкатъ едно вѣже и съ него да обѣсятъ човѣка.

Сега, по нѣкой път ние се спираме и мислимъ, чезнаемъ. Истинското знание има отношение само къмъ Божествения животъ, къмъ свѣрхсъзнателния и подсъзнателния животъ. Този законъ е само за Божествения свѣтъ. Да се отвори ума на единъ човѣкъ, това не е достойнство на земята. Щомъ живѣешъ на земята, ти ще бѣдешъ единъ обикновенъ човѣкъ, ще живѣешъ тѣй, както живѣятъ всичкитѣ животни. Това да не ви се вижда чудно. Ученъ и простъ човѣкъ пътуваме нощно врѣме въ една бурна, кална нощъ. Питамъ: азъ, който имамъ знания, и ти, който си невѣжа, нѣмали еднакво да се окаляме? И учениятъ и простиятъ човѣкъ еднакво ще си окаляме и дрехитѣ, и обувката, дъждътъ еднакво ще ни опръска. И мислите ли, че на сутринята азъ ще бѣда по-чистъ отъ тебе? Не, еднакво чисти ще бждемъ. Културата на една тъмна, кална нощъ е еднаква за всички. И ще ми говорятъ хората за култура! Културата може да съществува само при една Божествена свѣтлина, когато всичкитѣ мисли, желания, дѣйствия бждатъ отчетливи, да виждашъ. Тѣй трѣбва да схващаме ние културата.

И казва се, че Христосъ имъ отвори умоветѣ. Кога природата отваря очитѣ на растителното царство? — Когато слънцето пекне. Тогава всѣко житно зрънце, посадено въ земята, израства, всѣко едно малко цвѣтенце израства, и тѣ излизатъ изъ подъ почвата, показватъ си главицитѣ навънка. Туй е отваряне на очитѣ! Сѣщото е и съ човѣка. Неговиятъ умъ ще се отвори, ще види, че този широкъ Божественъ свѣтъ е красивъ, че има съ какво да се занимава и тогава ще почне да гради. Има, обаче, едно положение, което спѣва съврѣменнитѣ културни хора, млади и стари. Азъ наричамъ млади, онѣзи, който иматъ изобиленъ капиталъ, който не е туренъ още въ дѣйствие. Този ка-